

RAMP

ZALIGE

VAKANTIE

GECRASHT

NATHAN LUFF

MET ILLUSTRATIES VAN CHRIS KENNETT

DE FONTEIN

1

VAKANTIE- FOTOALBUM

Als je je afvraagt hoe mam, pap, Jodie en ik op een gestrand cruiseschip terecht zijn gekomen, nou... dat is nogal een lang verhaal.

Ik had deze vakantie gepland om niet naar school te hoeven. Dat had te maken met een **AFSCHUWELIJK GÊNANT** moment waarop iemand uit mijn klas ontdekte dat Jodie (het ultra-rare kind op school) en ik toen we klein waren hadden gespeeld dat we gingen trouwen. Ik had tijd nodig zodat de roddels konden overwaaien, maar toen werd Jodie uitgenodigd om mee te gaan en zei ze tegen iedereen dat we op huwelijksreis gingen! De vakantie moest ook een ontspannende onderbreking zijn voor mijn supergestreste vader. Maar één ontplofte vulkaan en een cycloon op zee later was het wel duidelijk: deze trip was op een complete ramp uitgelopen!

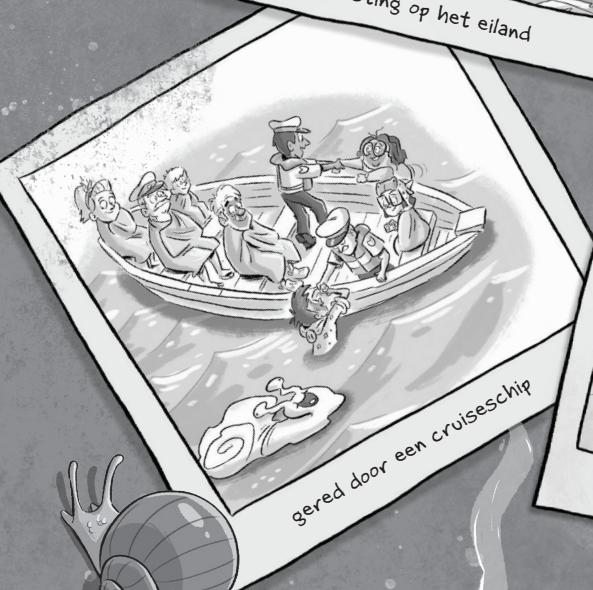
op een eiland aangespoeld

volkaanuitbarsting op het eiland

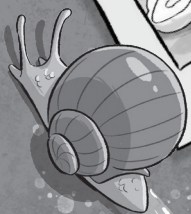
verdwaald op zee

gered door een cruiseschip

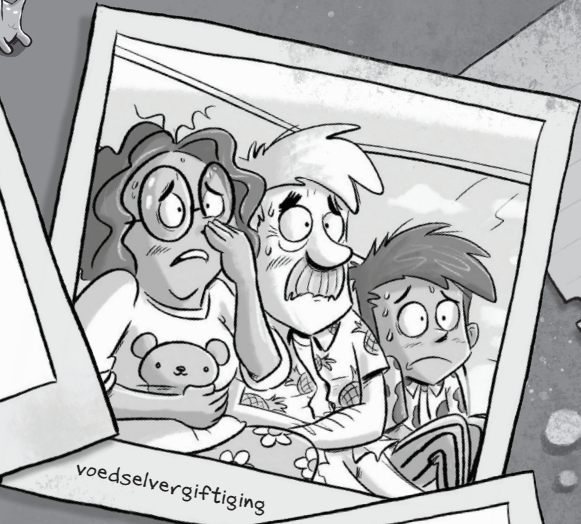

geen vijfsterren-accommodatie

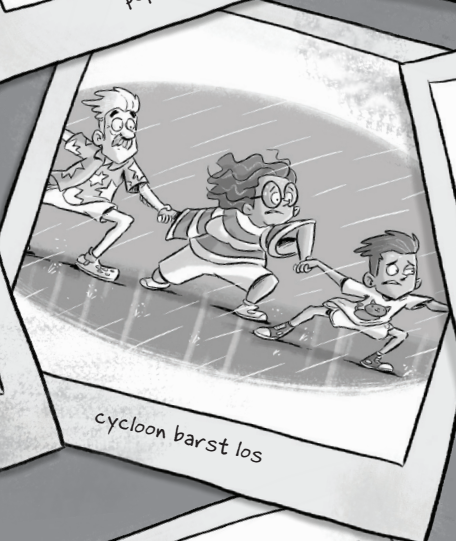

pap gehypnotiseerd

voedselvergiftiging

cyclon barst los

kapitein bewusteloos

ik neem het roer over

schipbreuk

2

VIPBEHANDELING

Het dek van het cruiseschip stond vol met rijen passagiers die wachtten om aan boord van de reddingsboten te gaan. Wij probeerden pap te kalmeren, die al kwakend rondjes liep en met zijn ellebogen fladderde alsof het vleugels waren. Dit was niet normaal voor hem: hij was gehypnotiseerd tijdens een show zodat hij zich als een eend ging gedragen, en we hadden pas geleden ontdekt dat het commando dat de hypnotiseur had gebruikt – **KIJK UIT** – nog steeds werkte. Mam had eendvader voor de grap geactiveerd, maar ze was helaas vergeten dat we niet wisten hoe we hem weer uit moesten zetten.

‘Alles is oké.’ Mam klopte hem op zijn rug.

Dat was nogal overdreven – ik bedoel, we zaten vast op een koraalrif en de romp van het schip stroomde vol water. De Veiligheidsagent In Noodsituaties van ons schipbreuk lijdende cruiseschip (hiervoor de piloot van ons neergestorte

Durf Air-vliegtuig) sprak onze rij toe met de gebruikelijke namaakglimlach op zijn gezicht.

‘Bedankt voor uw geduld. We staan op het punt om aan boord van de reddingsboten te gaan. De verwachte reistijd is vijf minuten. Het weer op onze bestemming is op dit moment...’ Hij zweeg even en keek over de reling naar de kust vlak bij ons: ‘...bewolkt maar het ziet eruit alsof het gaat opklaren! Vergeet alstublieft niet om al uw bagage op het schip achter te laten. We hopen dat u van uw verblijf in... waar we ook zijn, zult genieten.’

Pap stooft op hem af. ‘Kwak, kwak, kwak,’ zei hij. ‘Kwak, kwak!’

De ogen van de ex-piloot werden groot.

‘Let niet op hem. Dat komt door die hypnotiseur,’ legde mam uit die er snel aankwam. ‘Af en toe denkt hij weer dat hij een eend is.’

De ex-piloot grijnsde: ‘Zo te zien hebben jullie een fantastische vakantie!’

Meende hij dat? Het was de ene ramp na de andere!

‘Kunnen we niet beter op het schip blijven?’ vroeg ik. ‘Er zijn toiletten en er is eten! Het schip is groot en het is hier te ondiep om te zinken, toch?’

De ex-piloot checkte of niemand meeluisterde en boog zich naar ons toe. ‘Nou, er wordt wat af geroddeld, maar ik mag eigenlijk niets zeggen.’

‘Nu moet je wel,’ zei mam met grote ogen. ‘Ik ben *dol* op roddels!’

‘Ik ook! Oké, ze zeggen dat het tij snel opkomt en dat er een grote kans is dat het schip van het rif spoelt en dan zinken we *wel*. Ik hoorde *ook* een gerucht over James, de eerste stuurman, en al dat prachtige haar van hem – dat is blijkbaar een pruik!’

‘Nee echt, een *pruik?*’ riep mam, al had ze waarschijnlijk geen idee wie James was.

Pap begon non-stop te kwaken.

Ik vertaalde voor hem: ‘Mam, moeten we ons niet met het opkomende tij-probleem bezighouden?’

We werden onderbroken door Annalise, de dochter van de kapitein, die op ons af kwam huppelen en Jodie omhelsde: ‘Mam wil dat ik jullie naar het begin van de rij breng.’

‘Wauw, wat geweldig!’ zei mam stralend. ‘We krijgen een **VIP-BEHANDELING!**’

Annalise sloeg een arm om Jodie heen en nam haar mee. Wij volgden. ‘Is dit niet fantastisch?’ zong ze met een grijns. ‘Serieus, dit is de beste cruise die ik ooit heb gemaakt. Normaal gebeurt er nooit zoiets opwindends! Zo dramatisch allemaal!’

Ik zou mijn leven vol drama direct hebben ingeruild voor haar gewone leven.

We kwamen bij de reddingsboot en een bemanningslid probeerde ons weg te wuiven. ‘Achteraan aansluiten,’ zei hij.

‘Bevel van de kapitein,’ legde Annalise uit, en de man knikte toen hij zag wie ze was.

‘Ja, we zijn vips.’ Mam leek heel trots op zichzelf. ‘Ga jij

tegelijk met ons aan boord, Annalise, als mede-vip?’

‘Vip?’ Annalise keek verward. ‘O nee, mam wil dat jullie als eersten van boord gaan omdat ze zegt dat jullie ongeluk brengen en wie weet wat er nog meer gebeurt met jullie in de buurt, vooral omdat alles nog zo onduidelijk is.’

Dus het was niet echt een vip-behandeling. Het was **SCHADEBEPERKING.**

‘Ongelooflijk dat ze niet weten waar we zijn,’ zei ik en ik keek uit over de kust. ‘Hoe zit het dan met al die

ingewikkelde apparatuur op de brug van het schip?’

‘Alles is doorgebrand door die blikseminslag,’ legde Annalise uit.

‘Maar mensen kunnen toch op hun telefoon zien waar we zijn,’ zei mam.

‘Ja, maar moet je horen... Waar we ook zijn, er is hier geen bereik. Wie weet wat we daar gaan aantreffen?’ Annalise kon haar opwinding bijna niet bedwingen, terwijl die arme pap doodsbang was.

Pap sprong snaterend op en neer.

Mam glimlachte. ‘Als je het mij vraagt is het net een tropisch paradijs. Misschien zijn wij de eerste mensen die deze plek ontdekken, zou dat niet geweldig zijn? We zouden het Pams Paradijs kunnen noemen.’

Annalise gaf Jodie een snelle knuffel. ‘Ik moet ervandoor. Zie je daar. Zorg dat je niet in de problemen komt zonder mij, oké?’ En weg was ze.

De reddingsboot hing aan een katrol en was op gelijke hoogte met de reling getakeld. Er werd net een draagbare trap op zijn plek gereden toen mam de hypnotiseur Simon Ster voorbij zag komen. Hij had nog steeds zijn toneeloutfit aan, al was zijn kostuum nu wel gekreukeld en zijn make-up

uitgelopen. De cycloon was waarschijnlijk losgebarsten tijdens zijn voorstelling.

Mam stak haar arm uit en trok hem naar zich toe. ‘Goddank! We hebben uw hulp nodig. Geweldige show trouwens, ik ben een enorme fan! Ik weet niet of u nog weet dat u mijn man hebt gehypnotiseerd, maar helaas verandert hij steeds weer in een eend als hij het commando hoort dat u gebruikt hebt. We willen natuurlijk niet dat hij de hele tijd in een eend verandert, maar nu u hier bent, kunt u hem misschien ook hypnotiseren zodat hij minder gestrest raakt? Als u toch bezig bent?’

Simon Ster trok één scherpe wenkbrauw op. ‘Hypnotherapie is niet iets wat je zomaar even doet op het dek van een zinkend cruiseschip terwijl je geëvacueerd wordt,’ zei hij in één adem.

Pap vertelde met een kwakende preek wat hij daarvan vond.

‘Oké, begrijpelijk,’ praatte mam over pap heen, ‘maar misschien kunnen we hem met een ander commando programmeren om zich als een rustig dier te gedragen, een **LUIAARD** of zo? Alleen voor noodgevallen.’

De hypnotiseur negeerde mam en legde zijn handen net

onder paps oren om zijn hoofd op zijn plek te houden. Hij staaarde pap diep in de ogen. Pap keek eerst ongemakkelijk in het rond, maar gaf uiteindelijk toe en staaarde terug.

‘Je bent geen eend,’ zei Simon Ster met een diepe, zachte stem. ‘Je bent een persoon. Gedraag je ook zo.’ Hij klapte in zijn handen en we zagen paps gezicht opklaren.

Zijn linkerarmvleugel viel langs zijn zij en zijn rechter strekte zich zodat hij een boze vinger voor de neus van de hypnotiseur heen en weer kon zwaaien.

‘Het is heel ongebruikelijk dat hypnose nog zo lang effect heeft.’ Simon Ster duwde paps vinger opzij. ‘Als we veilig zijn geëvacueerd kan ik hem wat grondiger bekijken, maar voor nu zou ik het commando vermijden.’

Daarmee draaide de hypnotiseur zich om en beende weg voor pap iets kon zeggen. Pap wees nu met zijn vinger naar mam, de persoon die hem weer in een eend had veranderd.

‘Het spijt me,’ zei ze. ‘Ik dacht dat het grappig zou zijn...’

‘Iedereen aan boord,’ zei het bemanningslid, en hij bood een helpende hand toen we de trap naar de reddingsboot opklommen. Jodie en ik werden als eerste geholpen, gevolgd door pap en mam. De reddingsboot schommelde gevaarlijk met iedere nieuwe persoon die aan boord klom.

Jodie kneep haar ogen dicht, sloeg haar armen om mijn middel en liet niet meer los. ‘Ik vind dit niet fijn. Het is te hoog.’ Ze kroop steeds dichtert tegen me aan tot ze zich op de een of andere manier op mijn schoot had gewurmd. Zonder te kijken maakte ze één arm net genoeg los om haar camera te pakken die ze al die tijd, tot mijn verbazing en ergernis, veilig had bewaard. Ze hoefde niet eens te kijken om een perfecte foto van ons te maken.

‘Dat is er eentje voor onze **KLEINKINDEREN,**’ zei ze.

Ik probeerde Jodie zonder succes van mijn schoot te duwen. ‘We zijn **alleen vrienden.** Vrienden

hebben geen kleinkinderen met elkaar!

‘Hm, dat zullen we nog wel zien,’ zei ze.

Ik zocht steun bij mam, maar zij had het druk met pap – die klemde zich zo stevig aan de rand van de boot vast dat zijn handen spierwit waren weggetrokken.

Toen de reddingsboot vol was, werden we aan de katrol naar beneden gelaten. De boot schommelde de hele tijd en Jodie en pap hielden niet op met jammeren. Mam wrikte een van paps handen los en hield die zachtjes neuriënd in de hare.

We raakten het wateroppervlak en een bemanningslid maakte ons los.

Jodies ogen vlogen open en ze knipperde: ‘O, hoe ben ik hier nou terechtgekomen?’

Ik dumpte haar op de plek naast me.

De boot had een motor en al snel stoven we naar het strand.

‘Het is zo mooi.’ Mam keek naar het heldere water onder ons.

Pap kneep op zijn beurt zo hard in mams hand dat haar gezicht vertrok. ‘Wat als er nog een **CYCLOON** losbarst?’ vroeg hij. ‘Op het strand is geen plek om te schuilen. We worden weggeblazen, of we verdrinken, of...’

‘Of alles gaat helemaal goed en we hebben een geweldige tijd.’ Mam glimlachte naar de andere passagiers, die onze kant op keken. ‘Ik weet zeker dat we het ergste achter de rug hebben.’

3

WANDELEN IN DE WILDERNIS

Jodie zat rechtop voor in de reddingsboot. Ze draaide zich om en keek ons aan, weer helemaal zichzelf.

‘Ik weet iets wat iedereen zal opvrolijken,’ zei ze en ze stak haar hand in haar zak.

‘Nee! Nee! Nee!’ schreeuwde mam. Ze liet pap los en verstijfde met haar armen in de lucht, bijna alsof Jodie een wapen pakte.

Dat deed ze niet. Het was veel erger.

Ze pakte haar blokfluit, een muziekinstrument dat in verkeerde handen veel gevaarlijker was dan wat voor wapen dan ook.

‘Ik vergeef je moeder nooit dat je die van haar mocht meenemen,’ mompelde mam.

Eerlijk gezegd was het echte probleem dat mam Jodie niet had moeten uitnodigen. Ik weet hoe onaardig dat

klinkt, maar al raakte ik langzaam aan haar gewend, Jodie was nog steeds beter te verdragen met kleine beetjes tegelijk. We probeerden een gezonde vriendschap op te bouwen, met duidelijke grenzen, maar we waren er nog niet.

‘Dan zal ik wat zingen,’ zei Jodie en ze liet haar blokfluit met rust.

**‘O yeah, meid, zeg het maar,
Dit schip zinkt dan misschien in zee,
Maar Jakob gaat altijd met me mee,
Een cycloon die blies ons van de kaart,
Maar onze vriendschap is alles waard.**

Dans-solo!’ En Jodie begon als een **BEZETEN WORM** te kronkelen.

De andere passagiers starden naar haar terwijl ik probeerde zo ver in elkaar te krimpen dat ik niet meer bestond. Ondanks mijn bezwaren was dit niet het eerste lied dat Jodie over mij had geschreven.

De bodem van de boot raakte het zand en Jodie klapte midden in

haar dans tegen de zijkant. We kregen instructies om onze schoenen uit te doen zodat we in het water konden stappen en naar het strand konden lopen.

‘We hebben aan één stuk door ongeluk gehad, toch?’ zei pap, die opeens weer kon bewegen nu we vaste grond onder de voeten hadden. Hij liet zich in het ondiepe water zakken. **‘Neergestort. Vulkaan. Cycloon. Wat komt er nu? Een tsunami?’**

‘Nee, nee, nee. Ongeluk komt altijd in drieën, dus nu zijn we veilig.’ Mam stond naast pap en draaide zich toen om zodat ze Jodie en mij over de rand kon helpen.

We sjokten het water uit en het strand over, helemaal tot de plek waar het strand eindigde en het regenwoud begon. Ik inspecteerde het struikgewas grondig en was verbaasd toen ik zag dat er een duidelijk spoor doorheen liep.

‘Is dat een pad?’ vroeg ik.

Pap bekeek het aarzelend. ‘Het is waarschijnlijk een dierspoor,’ zei hij. Toen werd hij opeens enthousiast. Hij deed zijn schoenen aan en rende de struiken in. ‘Hoewel, kijk dit eens!’ riep hij.

We trokken onze schoenen aan en haastten ons naar de plek waar pap een paar stenen treden aanwees.

‘Dit is absoluut door mensen gemaakt. Het is een wandelpad! En een wandelpad betekent dat er **mensen** in de buurt zijn!’

We grijnsden allemaal.

Geen van de andere passagiers lette op ons. Ze zaten op het strand, dichterbij het water, en keken hoe de evacuatie verliep.

‘Ooo, terwijl zij de passagiers van het schip halen, moeten wij uitvinden waar dit pad naartoe leidt en hulp halen. Dan **REDDEN** we iedereen,’ zei mam.

Pap fronste zijn wenkbrauwen: ‘Ik weet het niet. Is het niet veiliger om op de andere passagiers te wachten en dan samen te gaan?’

‘We kunnen natuurlijk op dit onbeschutte strand wachten op een tsunami of de volgende cycloon.’ Mam haalde haar schouders op.

Dat had het gewenste effect op pap. Hij wierp een blik het bos in en beet op zijn onderlip. ‘We zouden het eerste stuk van het pad af kunnen lopen en dan vertellen wat we gezien hebben. Daarmee kan de kapitein misschien uitvogelen waar we zijn.’

Voor pap te ver kon doordenken, duwde mam ons

allemaal vooruit. ‘Precies! Ik ben dol op wandelen in de wildernis,’ riep ze uit.

Het pad was moeilijk begaanbaar – het werd algauw

een steile klim en we worstelden met plassen water, uit hun krachten gegroeide klimplanten en gevallen takken. Mam baadde al snel in het zweet en hijgde luid. Ik denk dat ze wandelen in de wildernis toch niet zo fijn vond als ze eerst dacht. Mijn schoenen kwamen zo onder de modder te zitten dat ze drie keer zo zwaar werden. Jodie giechelde en deed

net alsof ze moonboots aanhad, en pap zocht een stok en probeerde de modder van zijn schoenen te schrapen.

‘We moeten teruggaan naar de anderen en daar wachten,’ besloot pap. ‘Dan kan de modder ook opdrogen.’

‘Vergeet die modder en kijk omhoog,’ zei mam. ‘Is het hier niet prachtig? Kom op, nog een klein stukje.’

Pap lachte. ‘Weet je wel hoeveel mensen in de loop van de geschiedenis in dit soort omstandigheden aan loopgraafvoet zijn gestorven?’

‘Je maakt de kinderen bang!’ snauwde mam. Ze schraapte haar keel en zette haar glimlach weer op. ‘Het is belangrijk om je op de leuke dingen te concentreren. Waarom vertellen we niet om de beurt iets positiefs over de vakantie tot nu toe? Ik begin wel. Ik vond het fijn om echt tijd met jullie door te brengen – tijd waarin we niet allemaal over een scherpje gebogen zitten en elkaar negeren.’

Jodie stak haar hand op. ‘Mag ik nu? Ik ben zo blij dat Jakob nu tegen me praat waar anderen bij zijn, heel anders dan op school. Ik kan niet wachten tot we terug zijn en iedereen kan zien dat we echte vrienden zijn.’

Mam schudde haar hoofd toen ze dat hoorde en keek me afkeurend aan.

Ik lachte zenuwachtig. 'Je doet net alsof ik een **ROTJOCH** ben,' zei ik. Niemand sprak dat tegen.

Mam tikte me op mijn schouder om aan te geven dat ik aan de beurt was. Ze gebaarde met haar hoofd naar Jodie en keek me fel aan. Het was duidelijk de bedoeling dat ik iets aardigs over haar zou zeggen.

'Tets positiefs...' begon ik al tijdrekkend. Het was moeilijk om me niet op de negatieve dingen te concentreren.

'Eh, ik vind dat Jodie en ik goed hebben samengewerkt toen we het schip door de storm stuurden,' zei ik. 'Nou ja, je weet wel, behalve toen we op een rif liepen.'

'Dat is zo! Wat een team! Ik ben trots op jullie allebei.' Mam boog voorover en kuste me boven op mijn hoofd. 'Gerard?'

Pap was heel lang stil.

'Misschien tijd doorbrengen met je familie?' zei mam.

‘Of dat je je een poosje geen zorgen hoeft te maken over je werk?’

‘Ik vond de gratis koffiemachine op het cruiseschip leuk,’ zei hij uiteindelijk.

Mam kneep haar lippen op elkaar: ‘Nou, dat is tenminste iets.’

Het steile pad dat we beklommen vlakke af tot een richel die om de top van een berg heen liep. Aan de andere kant van de richel was een steile afgrond. Zover we konden zien was er niets dan regenwoud en we vonden geen enkele aanwijzing voor waar we waren.

‘Dit is geen gewoon wandelpad,’ zei pap. ‘Dit is een pad voor hikers. We moeten terug naar de anderen.’

Op dat moment scheen de zon door de wolken en ontstond er een glanzende regenboog die het hele ravijn omspande.

‘O mijn hemel, wat **prachtig!**’ riep mam uit. ‘Dit is een teken dat alles vanaf nu alleen maar beter wordt, ik weet het zeker!’

‘We moeten een foto maken,’ riep Jodie. Ze pakte haar camera en zette ons aan de rand van de richel neer.

‘Ik weet niet of dit erg veilig is,’ zei pap die naar het

ravijn onder ons keek. Jodie huiverde, maar ze wilde een goede foto maken en haar hoogtevrees zou haar echt niet tegenhouden.

Toen ze tevreden was met hoe we stonden, stapte Jodie voor ons en strekte haar hand zo ver mogelijk uit om een selfie te nemen. Net voordat ze op het knopje drukte, voelden we de grond onder ons **verschuiven**. Jodie ving de blikken vol **DOODSANGST** op onze gezichten toen de grond afbrokkelde en we van de richel vielen.

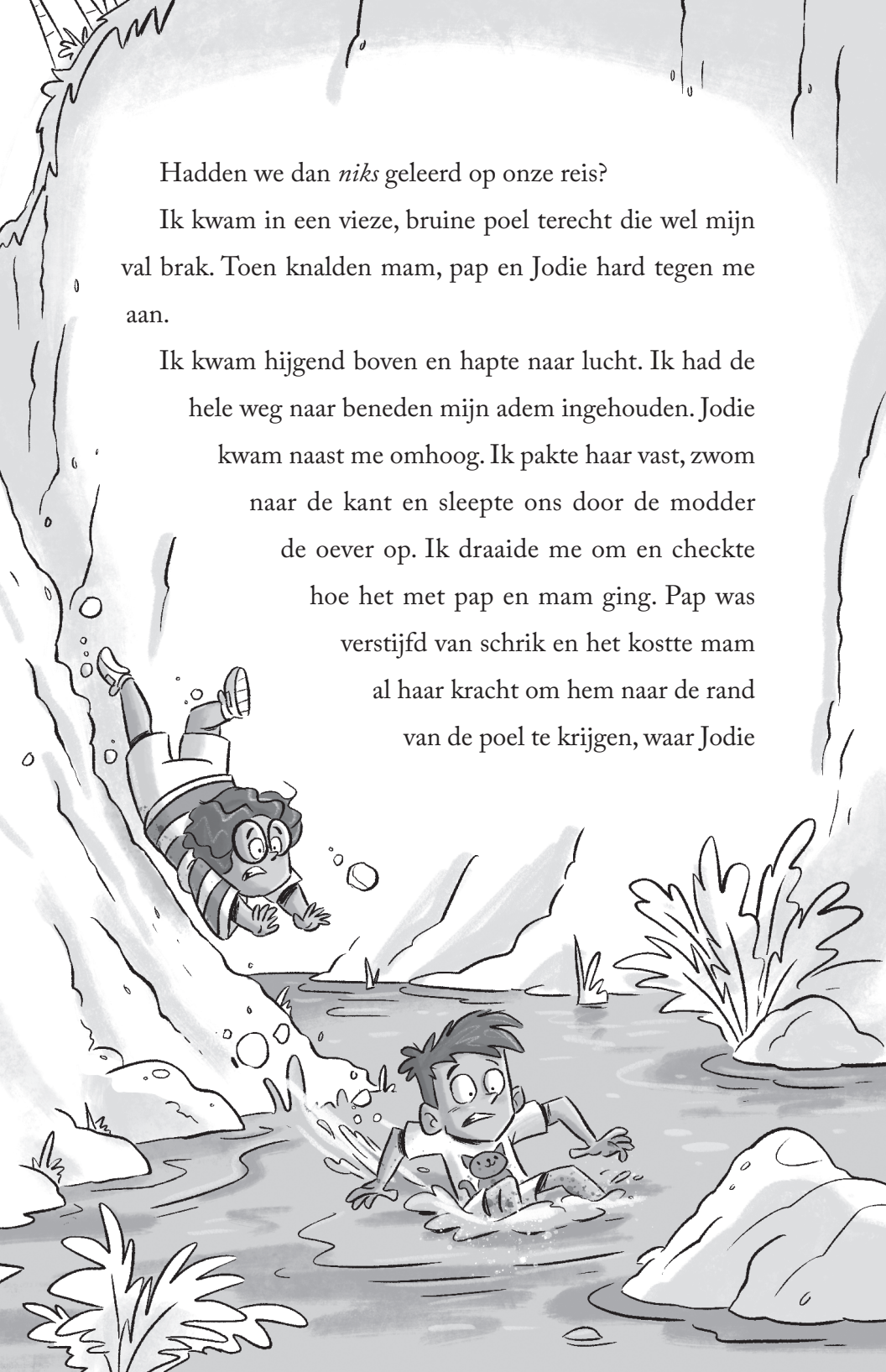
We kwamen op modder terecht en begonnen meteen te glijden, harder en harder, tot we met een angstaanjagende snelheid de **HELLING AF SCHOTEN**. Ik lag voorop, met mijn voeten naar beneden. Ik kon de anderen niet zien, maar ik kon hun geroep en geschreeuw horen en ik wist dat ze vlak achter me zaten.

De modderstroom ging zo lang door dat mijn leven, zo kort als het is, een paar keer aan mijn ogen voorbij kon flitsen. Natuurlijk hadden we op het strand moeten blijven – waarom dacht een familie als de mijne dat het goed zou aflopen als we in ons eentje een dicht regenwoud in gingen?

Hadden we dan *niks* geleerd op onze reis?

Ik kwam in een vieze, bruine poel terecht die wel mijn val brak. Toen knalden mam, pap en Jodie hard tegen me aan.

Ik kwam hijgend boven en hapte naar lucht. Ik had de hele weg naar beneden mijn adem ingehouden. Jodie kwam naast me omhoog. Ik pakte haar vast, zwom naar de kant en sleepte ons door de modder de oever op. Ik draaide me om en checkte hoe het met pap en mam ging. Pap was verstijfd van schrik en het kostte mam al haar kracht om hem naar de rand van de poel te krijgen, waar Jodie

en ik hielpen om hem eruit te trekken. Mam kroop uit het water en we zakten in één grote hoop op de grond.

De regenboog glansde nog even boven onze hoofden voor ons **VALSE VOORTEKEN** vervaagde.

‘Je zei toch dat slechte dingen alleen in drieën gebeuren,’ fluisterde pap uiteindelijk tegen mam.

Mam haalde haar schouders op: ‘Dan gaan we nu blijkaar over op onze volgende portie narigheid.’

*Voor mijn schoonouders, Antoinette & Ian.
Een of twee taferelen komen jullie misschien bekend voor – NL*

*Voor mam en pap:
bedankt voor elke reis met de auto, de ferry en het vliegtuig. xxx – CK*

www.uitgeverijdefontein.nl

Oorspronkelijke titel: *Family Disasters #3 – Road Rage*

Verschenen bij Scholastic Australia

© 2024 Nathan Luff

Voor deze uitgave:

© 2026 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Hanneke Majoor

Omslagafbeelding en illustraties: Chris Kennett

Omslagontwerp: Caren Limpens

Grafische verzorging: Bert Holtkamp

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.

ISBN 978 90 261 8303 4

ISBN e-boek 978 90 261 8345 4

ISBN audioboek 978 90 261 8394 2

NUR 282

